

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/213/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118209771
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118209771.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: O. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W., U. XX/XX, zastúpená: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., Miletičova 21, Bratislava, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie bezúročnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26. augusta 2019, č.k. 12Csp/201/2018-76, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 200800031, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 24.04. 2017 je bezúročná, vo výroku II. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 200800031, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 24. 04. 2017 je neplatná a výrokom III. priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 488, § 489 OZ, § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 551 ods. 1, 2, 3 OZ, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. s), t), ods. 5, 6 OZ, § 1 ods. 4, § 1a ods. 1 nariadenia NR SR č. 87/1995 Z.z., § 53 ods. 12, § 54 ods. 1, 2, § 34 § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 3 ods. 1 OZ, § 3 ods. 3, 5 veta prvá, § 4 ods. 8, § 5a ods. 1 písm. a), § 7 ods. 1, 2 4, § 2 písm. r), písm. u) zákona č. 250/2007 Z.z.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 129/2010 Z. z., Zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 1, ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, so zameraním sa na výšku úrokovej sadzby, na neprimeranosti ktorej postavila žalobkyňa

zdôvodnenie bezúročnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd zistil, že odplata dohodnutá v zmluve za poskytnutie prostriedkov je zjavne v rozpore s dobrými mravmi, keď táto ďaleko presahuje štandardy úročenia na bankovom trhu a dokonca aj pri poskytovaní úverov nebankovými inštitúciami. Súd uznáva, že poskytovanie úverov v nebankovom sektore je rizikovejšie ako u bánk, preto je pochopiteľné, že podmienky zmlúv sú pre dlžníka tvrdšie, avšak takéto enormné navýšenie je neprípustné a v rozpore s dobrými mravmi i zásadami poctivého obchodného styku. Súd je toho názoru, že úroková sadzba uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 19,93 % je vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi. Odplata za úver v rozsahu 19,93 % zjavne vybočuje z rámca úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a je dôvod na označenie takýchto úrokov ako úžerných. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009). Súd konštatuje, že v čase uzavretia zmluvy, t. j. vo štvrtom mesiaci roku 2017, boli úroky z novoposkytnutých úverov vo výške 6,84% ročne (viď webová stránka Národnej banky Slovenska v časti štatistiky novo poskytnutých úverov spotrebiteľom, resp. č. I. 14 spisu). Žalovaný však s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa pri svojej činnosti nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi, podľa súdnej praxe, je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v čase ich dojednaní, stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Úročenie sadzbou vo výške 19,93 % ročne (ako v tomto prípade) je presne takým konaním, ktoré možno považovať za konanie rozporné s dobrými mravmi, ktoré viedlo k narušeniu ekonomického správania spotrebiteľa, ktorý nebol schopný posúdiť ekonomickú výhodnosť úveru a zmluvy, nakoľko bol reálne uvedený do omylu. Úroková sadzba uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere takmer 3-násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru uplatňovanú pri obdobných úveroch poskytovaných v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že takto dohodnutá výška úrokov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zrejme neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu považoval súd v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere v časti týkajúcej sa výšky úroku zo zmluvy za absolútne neplatnú, čo má potom za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a žalobkyňa nemá povinnosť úroky žalovanému zaplatiť. S poukazom na vyššie uvedené je súd toho názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24. 04. 2017, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročná, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti I. tohto rozsudku. Čo sa týka druhého žalobkyňou požadovaného určenia (určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná), aj tu súd mal žalobu za dôvodnú. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok so zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Súd má za to, že táto dohoda v podobe, akú má tu v posudzovanej veci, je neplatná, lebo zjavne nespĺňa podmienku existencie skutočnej slobodnej vôle žalobkyne ju uzavrieť (čo ju robí podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou) a navyše spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo ju ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve robí takisto absolútne neplatnou podľa § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka. Vnútené uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy bez vysvetlenia možných dôsledkov tejto dohody spočívajúcich v možnosti veriteľa bez súdnej kontroly na základe vlastnej predstavy o výške dlhu siahnuť na príjmy, t. j. základné živobytie žalobkyne, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko došlo k vytvoreniu výraznej nerovnováhy medzi podstavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V súvislosti s poukazom žalovaného na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá písomne, má osobitnú listinu a žalobkyňa mala možnosť si dohodu preštudovať a až následne potvrdiť jej prijatie, súd konštatuje, že nie je podstatné, či žalobkyňa bola formulárove, šablónovite, formálne s takým zabezpečením oboznámená, ale podstatné je, či ho mohla ovplyvniť. Ani uvedený formulár (č. I. 13 spisu) pritom nepreukazuje skutočnú vôľu žalobkyne zabezpečiť takto svoj záväzok, a oboznámenie žalobkyne s ním nič nemení na tom, že nemohla ovplyvniť obsah dojednaní o dohode o zrážkach zo mzdy, čo v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamená, že nemožno také dojednanie považovať za individuálne dojednané. Súd preto poukaz žalovaného na uvedený formulár vo svetle už uvedeného nepovažuje za unesenie dôkazného bremena o individuálnom dojednaní dohody o zrážkach zo mzdy (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žalovaný namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Súd sa však ani s týmto tvrdením žalovaného nestotožnil. V danom prípade naliehavý právny záujem je daný a vyplýva priamo zo zákona. Práve žalobkyňa a jej majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku by určil veriteľ svojím jednostranným rozhodnutím. V konaní pred súdom by mohla byť pohľadávka vyčíslená v zákonnej výške, čo by sa

touto dohodou mohlo obísť, a preto je namieste práve táto určovací žaloba. V opačnom prípade veriteľ výšku svojho nároku, ktorú si takto môže sám určovať, nebude mať potrebu nijako revidovať. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. 11. 2015, sp. zn. 8Cdo 483/2014). Na podporu svojho záveru o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení súd poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 04. 2016, sp. zn. 14Co/9/2016, z ktorého časť citoval. Rovnako na tento rozsudok poukazuje v súvislosti so záverom, že nič nebráni judikovať dohodu ako neplatnú (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka), hoci má základ priamo v znení zákona. Rovnaké závery vyplývajú tiež z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. 04. 2016, sp. zn. 21Co/191/2015 (rozhodnutia sú verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR). V situácii zistenej neprijateľnej zmluvnej podmienky takej povahy a s tak závažnými dôsledkami, aké môže mať použitie dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré umožňuje bez súdnej kontroly siahnuť na príjmy, teda živobytie žalobkyne, by bolo absurdné odkazovať žalobkyňu s jej súdnou ochranou na stav, keď až skutočne dôjde k reálnemu použitiu tejto dohody ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a k vzniku reálnej ujmy žalobkyne. Len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobkyňa nachádza, pretože len deklarovaným vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi, aby nevykonával zrážky zo mzdy. Žalobou o určenie bezúročnosti úveru je možné vyriešiť otázku oprávneného nároku voči žalobkyňi a zostatku jej dlhu. Ak by už bola jej poskytnutá suma úveru preplatená, práve to by bol dôvod na zamietnutie žaloby pre neexistenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení, lebo v takom prípade by žalobkyňa mohla a mala žalovať priamo o plnenie v podobe vydania bezdôvodného obohatenia. Avšak v situácii, keď poskytnutá suma nebola preplatená a žalobkyňa je prostredníctvom zamestnávateľa vyzývaná k vráteniu úveru s príslušenstvom, je práve podaná žaloba procesne vhodným a prípustným nástrojom, ktorý vyrieši existujúcu spornosť, pokiaľ ide o výšku oprávneného dlhu žalobkyne. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov a po vykonaní všetkých stranami sporu navrhnutých dôkazov považoval súd žalobu za dôvodnú, preto jej vo výroku I. a II. rozsudku vyhovel v plnom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobkyne voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. O výške náhrady trov konania žalobkyne bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď namietal, že žalobkyňa nepreukázala, z akého osobitného predpisu vyplýva právo domáhať sa určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v zmysle § 137 písm. d) CSP. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 OZ a vychádzajúc zo znenia citovaného ust. § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb, za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu. Žalobca sa domáha určenia neplatnosti právnych skutočností a nie určenia, či tu právo je alebo nie je, pričom určenie neplatnosti právneho úkonu dohody o zrážkach zo mzdy a neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu a za takýto právny predpis nemožno považovať ani zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení a to ani v § 3 ods. 5 citovaného zákona nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu v Žiline sp.zn. 17Csp 52/2016. Pretože definitívne vyriešiť danú otázku, či bol plnený existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v konaní o návrhu na plnenie. Rozhodnutie o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v tomto konaní by nevytvoril pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia. Taktiež žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. Cdo 251/2015 zo dňa 16.03.2016. Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 24.04.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 200800031, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 500 eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 0 eur, úrok spojený so spotrebiteľským úverom vo výške 55,60 eur a zaplatiť celkovo čiastku vo výške 555,60 eur v 12-tich pravidelných splátkach mesačne vo výške 46,30 eur vždy k 24. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 24.05.2017. Nariadenie vlády č.

87/1995 Z.z. definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Výška RPMN v predmetnej zmluve sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 21,86% a výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver, platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je vo výške 23,58%. Ak mal žalobca pocit, že podpísal nevyhnutnú zmluvu alebo že odplata, úrok, či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo však žalobca nevyužil. Žalobca na predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uhradil iba 500 eur, pričom sa zaviazal celkovo zaplatiť 555,60 eur a dovoľáva sa dobrých mravov, pričom dohodnutý úrok z omeškania, zmluvná pokuta, je sankciou a postihuje dlžníka, ak ten poruší svoje povinnosti z predmetnej zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli, že: a) v prípade, ak spotrebiteľ sa dostane do omeškania s úhradou svojho dlhu, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10% ročne z dlžnej čiastky. S celým obsahom zmluvných podmienok bol spotrebiteľ dostatočne oboznámený a zmluvu napriek tomu uzatvoril slobodne, vážne a bez akéhokoľvek nátlaku či tiesne. Taktiež má žalovaný za to, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatvorená platne podľa § 551 Občianskeho zákonníka, so súhlasom dlžníka a je obsiahnutá na samostatnom dokumente a predstavuje tak osobitnú listinu, ktorú mal žalobca možnosť si preštudovať a až následne na to ju potvrdiť vlastnoručným podpisom. Je uzatvorená taktiež v súlade so zákonom č. 250/2007 Z.z. a predstavuje samostatný dokument, ktorý je len jedným zo zabezpečovacích inštitútov. Dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa základné náležitosti a to písomnú formu, súhlas dlžníka s dohodou, uvedenie rozsahu vykonávaných zrážok vo výške 46,30 eur a tiež je v predmetnej dohode náležite identifikovaný platiteľ mzdy. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy mal možnosť klient dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to, aby išlo iba o formulárovú listinu. Žalovaný taktiež poukazuje na to, že § 551 ods. 1 OZ obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok, ďalej predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy, ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, tieto sumy by poukázal veriteľovi. Žalovaný považuje dohodu o zrážkach zo mzdy za platnú a teda má za to, že nedošlo k naplneniu § 451 OZ. Je toho názoru, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná.

5. K odvolaniu žalovaného zaslala písomné vyjadrenie žalobkyňa, v ktorom uviedla, že len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobkyňa nachádza, pretože len deklaroványm vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi, aby nevykonával zrážky zo mzdy. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tom slova zmysle je nerozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie, alebo či sa spotrebiteľ obráti priamo na súd, so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty. Zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy, ktorú adresoval žalovaný zamestnávateľovi vyplýva, že dlh žalobkyne predstavuje sumu 477,69 eur. Bez autoritatívneho určenia súdu nebude žalobkyňa vedieť, či má plniť aj požadované úroky z úveru alebo nie, pričom ak by žalobkyňa zaplatila celú od nej požadovanú sumu, vrátane nedôvodných úrokov, musela by to potom žalovať o ich vydanie titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa má za to, že úroky dojednané v zmluve o úvere sú neprímerane vysoké, odporujú dobrým mravom, čo má na základe vyššie citovaného ustanovenia § 39 OZ za následok absolútne neplatné dojednanie o úrokoch vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Uzavretá rozhodcovská zmluva je neplatná vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú zo zákona. Vzhľadom na uvedené má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje. Na základe uvedeného preto žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

6. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalovaný (replika), v ktorom uviedol, že dohoda o plnení v splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach, na základe ktorých sa mení aj RPMN. To znamená, že RPMN stanovená v zmluve, je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu, RPMN dohodnutá v dohode o plnení v splátkach pri zmluve vo výške 304,10% predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Uvedená výška RPMN je vypočítaná správne

a v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. Vzorec je navyše jasne a zreteľne uvedený a vysvetlený vo VOP a je to žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje a teda bol by to ako jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. K tvrdeniu súdu o nekalej obchodnej praktike vo forme klamlivého konania spočívajúcom v dojednaní splatenia úveru v splátkach samostatnou dohodou, žalovaný uvádza, že zákon č. 129/2010 Z.z. nestanovuje žiadnu povinnosť alebo pravidlo, v ktorých splátkach a v akých intervaloch splácania sa majú zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavrieť. Z tohto dôvodu nemožno považovať za nekalú praktiku poskytovanie úverov spôsobom úhrady vo forme jednorazovej splátky s prípadnou následnou dohodou o plnení v splátkach. Na prednej strane dohody o plnení v splátkach jasne a čitateľne je obsiahnuté RPMN s uvedením priemernej hodnoty ročnej RPMN. Žalobca mal pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dohody o plnení v splátkach prehľad o výške odplaty. Dohodou o plnení v splátkach nedošlo k zmene výšky nákladov a stále náklady predstavovali rovnakú sumu tak, ako boli dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Rovnako je nepravdivé tvrdenie súdu, že skutočná ročná percentuálna miera nákladov sa stala zrejmom až uzavretím dohody o plnení v splátkach, nakoľko táto RPMN bola už určená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere a v prípade splatenia celého úveru jednou splátkou v dohodnutom termíne. Taktiež poplatok za poskytnutie úveru nie je podľa žalovaného neprimerane vysoký, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne vyššie oproti bankám.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP.

8. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie vedenom pod sp.zn. 12Csp/201/2018 je žaloba ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 200800031 zo dňa 24.04.2017 je bezúročná a určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy č 200800031 zo dňa 24.04.2017 je neplatná.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe v celom rozsahu vyhovel a vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

11. Súd prvej inštancie správne podrobil predmetnú úverovú zmluvu kontrole, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného

zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná a záväzok platiť úroky patrí k jej pojmovým znakom, je jej podstatnou náležitosťou. Avšak prípadná neplatnosť dohody o výške úrokov za úver v zmluve o úvere nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy ako celku, ale len neplatnosť dojednaní výšky týchto úrokov, nakoľko ide o dojednanie oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy (§ 41 OZ). Podstatné je, že bolo dohodnuté platenie úrokov za úver, čo je podstatná náležitosť úverovej zmluvy. Ak však výška úrokov nebola dohodnutá platne, spôsobuje to neplatnosť len tejto časti predmetného právneho úkonu. V takom prípade, ale len ak účastníkom úverovej zmluvy (kde bola neplatne dojednaná výška úrokov) nie je spotrebiteľ, použije sa na určenie výšky úrokov ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak je však zmluva o úvere zároveň zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 ods. 1 OZ, je potrebné na ňu použiť prednostne, vychádzajúc zo znenia ust. § 52 ods. 2 OZ (a to aj v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ustanovenia právnych noriem spotrebiteľského práva, t. j. aj v danom prípade ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj ust. zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t. j. ku dňu 24.4.2017. Odvolací súd k otázke primeranosti výšky zmluvných úrokov zároveň poukazuje na problematiku dobrých mravov, ktorá úzko súvisí aj s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom, typickou práve v prípade tradičnej „úžery“. Výšku odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov je preto potrebné hodnotiť nielen z hľadiska platnosti jej dojednaní v zmysle určeného zákonného ustanovenia, ale aj z hľadiska toho, či takto dojednaná odplata v podobe úrokov z úveru neodporuje všeobecnej predstave primeranosti za zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené, teda okrem iného aj na zachovaní zásady ekvity. Platí, že neprimerane vysoký úrok je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Obdobne v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 sa uvádza, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná medzi veriteľom a dlžníkom, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Vzhľadom na zistenú priemernú úrokovú mieru v spotrebiteľských úveroch v dotknutom období a to vo výške 6,84% navšil veriteľ úrokovú sadzbu vo výške 19,93% ročne v neprospech spotrebiteľa, preto výška úroku je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, je teda neplatná a možno dospieť k záveru, že tento údaj (zákonná náležitosť) v zmluve chýba. V danom prípade teda vzhľadom na to, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, je na prípad absencie uvedenia výšky úroku v úverovej zmluve, potrebné aplikovať lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov pred ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda záver o tom, že v dôsledku absolútnej neplatnosti dojednaní výšky úrokov, nie je v zmluve uvedená úroková sadzba spotrebiteľského úveru a teda sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov ako správne rozhodol súd prvej inštancie.

12. Odvolateľ záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatnou z dôvodu, že je neprijateľná namietal tým, že ak vnútroštátna norma upravuje tento spôsob zabezpečenia, potom logicky nemôže ísť o neprijateľnú podmienku, a taktiež odvolateľ namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení.

13. Určovacia žaloba má spravidla preventívny charakter - jej účelom je poskytnúť ochranu práva žalobcu predovšetkým skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva určovacia žaloba preto vo všeobecnosti nie je opodstatnená tam, kde už právny vzťah alebo právo boli porušené a kde je namieste žaloba o splnenie povinnosti. V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych sporov. Uvedená zásada, že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti, však neplatí vtedy, ak žalobca (napriek možnosti domáhať sa priamo splnenia povinnosti) preukáže, že má naliehavý právny záujem na určení určitého práva alebo právneho vzťahu; v takomto prípade treba jeho určovaciu žalobu považovať za procesne prípustnú. Právny

záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkom sporu a predíde sa žalobe na plnenie). Treba zdôrazniť, že nejde o určovaciu žalobu samu, ale o to, čoho (akého určenia) sa žalobca domáha a z akých právnych pomerov vychádza. Naliehavý právny záujem sa teda viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení je v prejednávanej právnej veci daný, pretože rozhodnutím súdu sa môže odstrániť stav právnej neistoty, v ktorej sa žalobkyňa nachádza, pretože samotným vyslovením neplatnosti predmetnej dohody, môže žalobkyňa vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi dosiahnuť, aby ďalej nevykonával zrážky z jej mzdy, keď z predložených listinných dokladov je zrejmé, že žalovaný už požiadal zamestnávateľa žalobkyne, aby tieto zrážky zo mzdy vykonával. Navyše žalobkyňa v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, z čoho tiež vyplýva naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. V predmetnej právnej veci pritom niet pochyb o tom, že právny vzťah založený medzi žalobkyňou a žalovaným na základe zmluvy o úvere je spotrebiteľský, z čoho potom vyplýva, že spotrebiteľský charakter majú aj všetky na tento základný právny vzťah nadväzujúce právne úkony, a teda aj Dohoda o zrážkach zo mzdy.

15. Odvolateľka záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, namietala predovšetkým tým, že ak Občiansky zákonník v ust. § 551 upravuje tento spôsob zabezpečenia, potom logicky nemôže ísť o neplatný právny úkon.

16. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že dohoda o zrážkach zo mzdy má spotrebiteľský charakter, keďže takýto charakter má aj zmluva o úvere, na základe ktorej žalovaná ako veriteľ poskytla žalobkyňu ako dlžníkovi peňažné prostriedky ako úver. Spotrebiteľ je pritom v kontraktačnom procese slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, resp. vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu v zmysle vlastných predstáv o podmienkach zmluvy, ktorá bola naformulovaná dodávateľom vopred. Zmluva o úvere, ktorú strany uzatvorili, spĺňa charakteristiku spotrebiteľskej zmluvy a ak v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným aj Dohoda o zrážkach zo mzdy, podpísaním ktorej bolo podmienené poskytnutie peňažných prostriedkov ako úveru, má spotrebiteľský charakter aj predmetná Dohoda. Podľa odvolacieho súdu je pritom Dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi stranami dohodou, na základe ktorej žalobkyňa ako spotrebiteľ bola by nútená strieť vykonávanie zrážok zo svojej mzdy na úhradu pohľadávky žalovanej bez súdnej kontroly. Nepochybne je možné uzavrieť, že uzatvorením Dohody o zrážkach zo mzdy sa moc nad majetkom žalovanej koncentruje v rukách veriteľa. Výška pohľadávky môže síce vyplývať zo zmluvy o úvere, ale takto kvantifikovaná výška pohľadávky môže vychádzať zo zmluvných podmienok, ktoré sú neprijateľnými a ktoré neboli predmetom posúdenia súdu alebo inej objektívnej inštitúcie. Inštitúcia dohody o zrážkach zo mzdy teda nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a príslušenstva. V spotrebiteľských právnych vzťahoch je pritom relevantné ex offio súdne preskúmanie prijateľnosti zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Odvolací súd tiež konštatuje vo vzťahu k neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, jej formulárový charakter. Z jej obsahu je zrejmé, že sa jedná o typovú zmluvu, ktorej znenie mal žalovaný vopred pripravené. Navyše žalovaná v konaní ani nepreukázala, že by bola žalobkyňa osobitne oboznámená s obsahom tohto zabezpečovacieho inštitútu a poučená o jeho následkoch. Uvedené zmluvné dojednanie vnucuje

žalobkyni ako spotrebiteľovi určité správanie, pričom tým zvyhodňuje poskytovateľa služby ako príjemcu plnenia, čím je spôsobená nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

17. V uvádzanom smere odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej sa vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, teda výklad v súlade so Smernicou Rady 93/13/ EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) tak, aby sa zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu nato, či ustanovenia použité pri výklade majú priamy účinok. Aplikácia smernice založená na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva tak môže byť použitá vo všetkých horizontálnych aj vertikálnych sporoch. Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený smernici z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán. Preto inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd za každých okolností ohľad. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice jej účinku. Žalovaný v tomto smere neuviedol žiadne relevantné protiargumenty, keďže v prípade určenia neplatnosti tohto zabezpečovacieho inštitútu sa prestanú realizovať samotné zrážky zo mzdy žalobkyne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy dohody o zrážkach zo mzdy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora EÚ. Dohodu o zrážkach zo mzdy preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako v celom rozsahu neplatnú. Neobstojí ani argument, že predmetná Dohoda predstavuje samostatný dokument, pričom v Zákone o ochrane spotrebiteľa zákonodarca pripustil, možnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy, ak táto dohoda je uzatvorená vo forme osobitnej listiny. Zo znenia ust. § 5a zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného od 1.5.2014 totiž vyplýva, že pre platnosť uzavretia takejto dohody so spotrebiteľom musí byť splnená nielen požiadavka, aby dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, ale kumulatívne musia byť splnené aj podmienky, že spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a zároveň mal možnosť ju odmietnuť.

18. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného vo vzťahu k rozhodovaniu o veci samej odvolací súd už potom považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať z dôvodu hospodárnosti konania. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. Záverom možno zhrnúť, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

20. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok, vrátane správneho závislého

výroku o náhrade trov konania a o poplatkovej povinnosti žalovaného (odvolaním tiež napadnutých, avšak bez uvedenia osobitných odvolacích dôvodov), potvrdil.

21. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí a to tak, že žalobkyni odvolací súd priznal túto náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).